

Da jeg for en 8-10 år siden dristede mig til fra denne talerstol at foreslå, at elektricitet og gas skulle kunne handles på lige fod med andre produkter som sukker, mel, osv., blev jeg jo mødt med latter fra Folketingssalen, for intet var da mere fjernt og umuligt. Det kunne godt være, at man eksperimenterede med den slags ting i Margaret Thatchers ultrakonservative Privatiseringsstorbritannien, og at den endnu mere konservative Ronald Reagan havde gjort sig tanker i USA, men i Danmark, hvor vi havde det forbrugerejede elforsyningssystem og det forbruger-/statsejede gasforsyningssystem, var en sådan tanke fuldstændig uden hold i virkeligheden.

Men tiden går, og tanker modnes. Derfor er det fuldstændig rigtigt set af ministeren, at vi lever i en tid med store reformer inden for energisektoren. Og fordi de reformer bringes i retning af en større markedsstyring, har de også fået støtte fra Frihed 2000 langt hen ad vejen, og det vil også være tilfældet med en række af de forslag, som vi skal behandle senere i dag.

Der er dog ét område, hvor vi mener, at der er grund til stadig væk at fare frem med forsigtighed, og det er at hænge hele energipolitikken alt for meget op på spørgsmålet om CO₂-fortrængning. Når vi støtter, at man sparer på energien, og når vi støtter forskellige former for spredning af energiforsyningen, så er det altså ikke ud fra en CO₂-betragtning, så er det ud fra en ressourcebetragtning, fordi vi har den opfattelse, at vi har pligt til at efterlade en klode med samme energimuligheder som dem, vi selv har haft, og måske endda flere, og det kræver, at der er mådehold med ressourcerne, og at de ikke bliver ødslet bort.

Det gøres tit til en diskussion, om vi skal lade vores energipolitik styre af markedet eller af miljøet. Det er vores opfattelse, at de to ting hænger så stærkt sammen, at de er uadskillelige. Rent faktisk er markedet en forudsætning for et godt miljø, og et godt miljø er en forudsætning for, at markedet kan eksistere.

Vi må jo konstatere, at de steder på kloden, hvor der har været allerstørst forurening, og hvor der har været allerstørst fråds med ressourcerne, har været og er under totalitære regimer, hvorimod de steder, hvor markedet styrer energiforsyningen, er der mådehold med ressourcerne, og man sørger for, at de udnyttes optimalt, og dermed er der også en mindre miljøbelastning.

Det andet punkt, som er formålet med, at vi får reformeret vores energisektor, er jo at få priserne bragt ned. Al erfaring fortæller os, at konkurrence resulterer i lavere priser. Derfor er det vigtigt, at det danske energimarked bliver åbnet. Det kan jo så diskuteres, om åbningen går hurtigt nok, men dér hører vi til de pragmatiske, der har den opfattelse, at det ikke kan nytte noget, at vi ødelægger det forsyningssystem, vi har. Det kan ikke nytte noget, at vi ser bort fra den forhistorie, der er, og derfor må markedsåbningen i Danmark foregå under hensyn til den energihistorie, vi har bag os.

Vi er ikke et land som så mange andre, der er gået fra en statsstyret energisektor til et friere marked. Vi er på mange punkter i en helt anden situation, fordi vi er kendetegnet ved den forbrugerstyrede energisektor. Men der er brug for lavere priser; der er nemlig brug for, at dansk erhvervsliv kan opleve, at dets konkurrenceevne bliver forbedret.

Det er såmænd ikke længere siden end onsdag i sidste uge, umiddelbart før påske, at Dagbladet Børsen kunne offentliggøre den nye opgørelse, som viser, at hvor Danmark sidste gang lå som det ottendebedste land i verden med hensyn til konkurrenceevne, så er vi altså siden faldet til nu kun at have den tolvtebedste konkurrenceevne. Det betyder, at mange danske erhvervsvirksomheder oplever, at deres produkter bliver fortrængt, og dér er det en kendsgerning, at det er vigtigt, at energiforsyningen er stabil, men også, at den er til den rigtige pris. Og dér må vi sørge for, at den åbning af markedet, der finder sted i Danmark, foregår på en sådan måde, at vores erhvervsliv hurtigt får glæde af de lavere priser, og at de kan indgå særskilte og nye aftaler om leverancer.

Men energipolitikken skal naturligvis også ses i internationalt perspektiv. Det må være sådan, at de ting, der bliver besluttet, har en international ramme, sådan at det ikke kun er Danmark med vores beskedne 5 millioner mennesker, der går og tror, at vi kan redde hele verden.

Derfor mener vi, at initiativer som dem, der finder sted i Østersøen og i landene omkring Østersøen, er meget vigtige. Men det er lige så vigtigt, at vi sørger for, at de vækstråder, der er i øjeblikket, Kina, Fjernøsten, ulandene osv., ikke begår de samme teknologiske dumheder, som vi har gjort, ikke bevæger sig ind i de samme teknologiske blindgyder, som vi har gjort, men at man drager erfaringer af og udnytter de